

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Mai bine să o luăm cu finalul

Actualul număr al revistei vorbește despre simplificare ca strategie de viață. Ca stil de a trăi, nu pentru o lună, cât durează „dieta” simplității, ci pentru tot restul zilelor. Sună decisiv, da, însă atât de reconfortant! Când mă gândesc la simplificare însă, îmi vin în minte dietele de slăbit și capcanele lor cele mai frecvente: oamenii strâng din dinți, se înfometează sau se abțin, respectă cu sfințenie regulile impuse din start, iar după ce își obțin cu chiu cu vai rezultatele... recidivează. De ce? Fiindcă de la bun început își asumă, ori mai bine zis se amăgesc cu vremelnicia programului. O săptămână în care te abții, după care revii la viața ta. O lună în care faci sport, apoi te lași și vezi cum rezultatele, minore oricum, se duc și ele. 30, 60 sau 90 de zile de experiment, regim sau cum vrei să-i spui, urmat de „viața adevărată”. Numai că, dacă vrei într-adevăr ca schimbarea să nu fie doar o iluzie, nu mai poți să te întorci niciodată la viața ta de dinainte. Nu fără a pierde rezultatele obținute cu atâta efort. Viața adevărată nu mai e în trecut, ci în prezent.

Deși are principiile unei „diete” extrapolate la întreaga existență zilnică, simplificarea este mai degrabă un stil de viață. Degeaba simplifici azi, dacă mâine revii la metehnele inițiale. Și, tot ca la o dietă clasică, ceea ce contează cel mai mult este strategia. Cum începi dictează și cum continui.

Într-o carte a autorului Simon Sinek, un obișnuit al conferințelor TEDx și unul dintre cei mai buni teoreticieni ai leadership-ului, am citit un caz care mi-a rămas adânc înfipț în minte. Un grup de oficiali ai unui brand auto american se duc în Japonia să viziteze o linie de producție a unui brand auto nipon. Totul arăta aproximativ la fel ca în America, procedurile erau similare, cu o singură excepție, aparent minoră, care le atrage atenția. În Statele Unite exista un operator pe banda de asamblare, a cărui fișă a postului consta în „ajustarea” marginilor portierelor cu un ciocan din cauciuc, pe interior, pentru ca potrivirea lor în caroserie să fie impecabilă. În Japonia, acest post era inexistent, așa că americanii nu-și pot stăpâni curiozitatea și întrebă. „Așa este, nu avem un operator care să se ocupe de potrivirea perfectă ușii în balama”, le răspunde, ușor jenat, japonezul. „Avem grijă ca potrivirea să fie impecabilă din momentul în care creăm portiera”.

La finalul zilei, ambele tipuri de uși - și cele americane, și cele japoneze - se potriveau perfect în caroserie. Un client nici n-ar fi sesizat diferența. Japonezii însă nu aveau nevoie să-și aglomereze organigrama cu încă o persoană de care să depindă rezultatul final. Preferau ca schema inițială și procesul de producție al portierei cu pricina să fie impecabil de la bun-început. Cu cât există mai multe opriri și variabile pe parcurs, cu atât se aglomerează mai tare procesul, iar rezultatul cade sub semnul întrebării.

Sper ca, după citirea acestui cover-story, să fiți inspirați să faceți o schimbare cât de mică în viețile voastre. Să închideți revista și să vă suflecați mânecile, practic sau metaforic, pentru a face ordine acolo unde e cazul. Să vă eliberați viața de tot balastul pe care noi, oamenii, avem marele talent de a-l aduna din abundență. Dar, înainte de a face oricare dintre cele de mai sus, sper să faceți „măsurătorile” necesare, să luați mulajul sufletului vostru și să fiți siguri că se armonizează cu ceea ce vă doriți și cu pașii de urmat. Să-l faceți pentru toată viața, nu pentru două sau trei luni. Simplificarea, ca și frumusețea, molipsește. Se alimentează din ea însăși. Important e doar cum începi, iar uneori e bine să începi chiar cu sfârșitul. □